

Viharno življenje 16. sina

Pri 60. letu je Josip Delmont, lovec divjih zveri in romanopisec napisal svoj življenjski in ga priobčil. Naj posnamemo iz njega samo nekaj odlomkov.

Dneva 8. maja 1873, ko sem zagledal luč sveta, se moji starši in mojih 15 bratcev in sester gotovo niso razveselili. Kljub temu je moj oče s svojo gostilno in prodajalno ter majhnim vinogradom na Nižjeavstrijskem lahko preživljal vso družino. Toda, ko smo se preselili na Dunaj in so moji starši ubožali, so nastopili za nas slabši časi in trpeli smo strahovito lakoto. Kljub temu so mi vedno rojile po glavi same neumnosti. Ni bilo dneva, da bi svojim učiteljem ne bil prizadel kake grenkosti. Kakšno je bilo njihovo veselje, ko so me končno »vrgli«. Tedaj se je zame začel križev pot. Bil sem nagnjen k tatvini. K temu me je silila lakota. Zal mi je, da mi ta lastnost ni ostala še kot pisatelju. Prav dobro bi mi bila prišla...

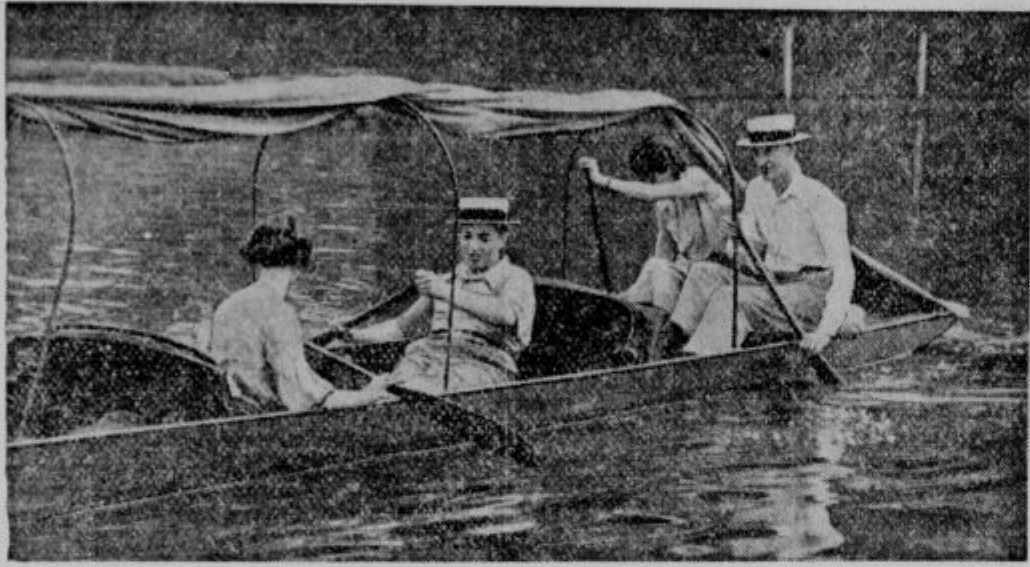
Ko sem bil star 24 let, sem se poročil s silno ljubosumno žensko, ki ni imela prav nič sreče. Ko sva se sprla, sem se mogel pred njo rešiti s tem, da sem zbežal v najbolj nevarno kletko, v kateri je bilo dvakrat po 12 tigrov in vrata v kletko sem dobro zaprl za seboj. Tedaj je prihrumela pred kletko moja žena vsa besna in držala v rokah krepko palico. Vpila je: »Ven odtod, nič vredni bojazljivec!« Zgodilo se je, da me je neki somalski lev napravil vdovca.

Ze pri 20 letih sem postal lovec divjih živali, ki sem jih preganjal v vseh delih sveta. Trikrat so me kače vgrizle, vsakokrat sem bil v smrtni nevarnosti. Ko me je četrtič pičila neka kača, je ona poginila in ne jaz. Leta 1893 bi me morali v Afganistanu obesiti zaradi vohunstva v prid Anglije. Indijski podkralj me je rešil s tem, da je plačal zame 5000 funtov odkupnine. Šel sem se mu zahvalit. Ko me je pogledal in se z mano poraz-

govoril ter spoznal, kakšen »tišč« sem prav za prav, mu je bilo brčkone žal, da je zame toliko plačal. Vlovil sem 412 tigrov; toda med svetovno vojno sem moral ugotoviti, da je lažje uloviti tigra, kakor uš. V puščavi Kalahari so se moji črnci nenadoma uprli proti meni in sklenili, da me pošljejo na drugi svet na prav originalen način. Zvezali so me dobro ter me obesili na drevo tako, da je bilo od mojih nog do tal še en meter. Nato so me prepustili leopardom. Osemnajst ur sem tako visel in leopardi so se igrali z menoj. Medtem sem izgubil na eni nogi en prst, na drugi pa polovico stopala. Končno je prišla rešitev.

Ko sem lovil bele medvede na Aljaski, mi je neki Indijanec zasadil v rebra svoje svetlo bodalo, dolgo 8 cm. Uničil mi je črevesje, toda tudi svoj nož. Preden so ga obesili, je prosil šerifa, naj mu dovoli, da bi še z mano govoril. Toda šerif je bil tako trdosrčen, da je zavrnil nedolžno prošnjo tega ubogega zločinca.

Leta 1904 sem se v Združenih državah posvetil filmu. Moji ravnatelji so se do takrat pečali s trgovino steklenih diamantov, naramnic in prepovedanih knjig. Dva izmed teh sta prišla zaradi razprodaje prepovedanih knjig pred sodišče, toda tam sta svojo nedolžnost prav lahko izpričala, ker sta dokazala, da sta nepismena. In postala sta tovarnarja filma. Leta 1924 sem pričel pisati in čudno se mi je zdelo, da so moje knjige pričeli kupovati in jih celo tudi čitati. Filmov še nisem mogel pisati. Niman za to dovolj prakse. Ker sem se že v svoji mladosti odvalil tatvine, ne verjamem, da bi uspel. Ko sem včeraj to svojo bridko žalost sporočil nekemu filmskemu tovarnarju, mi je ta ganjeno stisnil roko. Malo pozneje sem lahko ugotovil, da mi je na roki, ki sem mu jo podal, zmanjkal en prst.

Angleži zopet nosijo slamnike, čeprav so to navado opustili. Pobudo za to je dal angleški prestolonaslednik, katerega so videli večkrat v slamniku. Takoj so pričeli tudi drugi Angleži nositi slamnike. — Prestolonaslednik se vozi po Temzi v zasebni družbi.

Priznanje za velikodušno delo že na tem svetu

Belgijska kraljica je odlikovala prednico nunskega samostana v Gentu, mater Maes za njeno požrtvovalnost na delu za reveže in betežne. Odlikovanje velja vsem sestram v Belgiji, ker je odlikovana mati načelnica vseh samostanov.

Nova svetnica - priprošnjica usmiljenih sester

V nedeljo, 28. maja bo papež Pij XI. proglasil za blaženo Katarino Labouré, usmiljeno sestro iz družbe usmiljenih sester od sv. Vincenca Pavlanškega. Njen samostan je bil v Parizu, kjer je že v noviciatu l. 1830 bila deležna več prikazanj Mater božje. Med drugimi prikaznimi je posebno prikazanje tudi, da je bila Marija brez madeža spočeta. Prav radi tega prikazanja so nastale čudodelne svetinje, ki jih zelo radi uporabljajo redovniki in duhovniki, ki je že mnoge pripeljala do prave vere, do posebnega čiščenja brezmadežne device, ki duhovnikom pomaga pri bolnih in umirajočih, da se povrnejo v pravo vero in da prejmejo svete zakramente.

Dasi so taka prikazanja nekaj posebnega, vendar ne tiči tu vzrok, da jo danes sedanji papež Pij XI. proglašja za svetnico. Vzrok je drugje. — Ko je zapustila svoj samostan, je šla v zavetišče starčkov, kjer je polna ljubezni, neutrudna v delu in požrtvovalnosti do bližnjega, preživela štirideset let med starimi revčki. Dasi se je o njej po prikazanjih mnogo govorilo, vendar je vprav to njeno ljubezni polno delo vzrok, da bo povišana

na oltar kot hčerka krščanske ljubezni, kakor jo radi imenujejo. Njeno požrtvovalno delo je spremljalo tudi dvoje čudežev, dvoje čudežnih ozdravljenj.

Sedaj je usmiljenih sester sv. Vincenca Pavla okoli 40.000 in vse te in še premnogi, ki veliko zaupajo v njeno čudodelno svetnjo, bodo dobili svojo priprošnjico v njeni proglasitvi za blaženo. Prej so se vse te sestre imenovala »hčerke krščanske ljubezni«, zdaj pa je ta častni naslov dobila Katarina Labouré, nova svetnica.

Poslanec naj dela

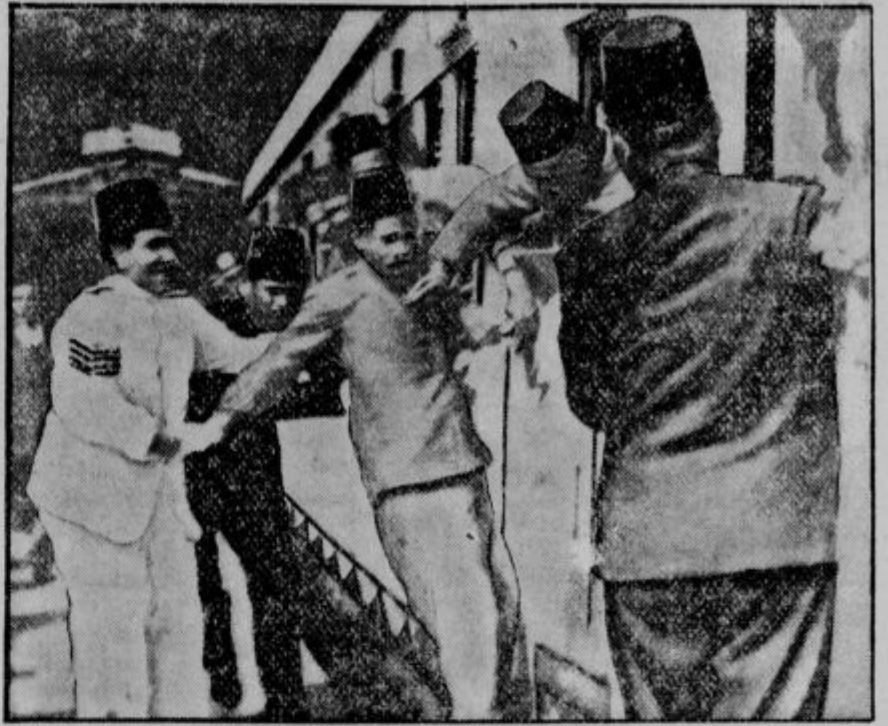
Na skupni seji predstavništva češkoslovaškega parlamenta in senata je bil sprejet predlog zakona o reformi poslovnika poslanske zbornice. Nove odredbe so zelo stroge. Čl. 44 odreja, da se govori ne smejo brati; edino načelne izjave predsednika ali posameznih članov vlade ali strank se smejo prebrati. Poslanci so dolžni obiskovati seje parlamenta. Za odsotnost morajo prositi pismeno ali pa v slučaju nujnosti tudi brzojavno predsednika, ki jih lahko oprosti sedmih sej. O daljši odsotnosti odločuje parlament. Ako poslanec ne pride neupravičeno na 5 sej v enem mesecu, se mu odvzame enomesečno plačo. Ako bo v enem letu trikrat tako kaznovan ali ako izostane od 15 sej, se mu vzame poslanski mandat.

Za denar in čast se bosta bila

8. junija se srečata v Madison Square Gardenu pri Newyorku ameriški boksar Maxie Baier in Nemec Max Schmeling. Oba se z vso vnemo pripravljata na to srečanje. Na levi: Maxie Baier se vadi v družbi s svojo ženo. Na desni: Max Schmeling se poizkuša z drugim boksařiem.

Atentat na egiptskega glavar'a

Ko se je egiptski ministrski predsednik Sidky paša hotel odpeljati s postaje v Kairu proti Parizu, je skušal neki egiptski nacionalist izvršiti nanj atentat. V papirju je imel zavrt revolver in ga hotel sprožiti. Atentat so pravočasno preprečili. Na sliki aretacija napadalca. Sidky paša zagovarja sporazum z Anglijo, medtem ko so nacionalisti proti sporazumu.

Krik po svobodi grize železo in hrast

Romanopisci vseh časov so kaj radi opisovali načine bega iz jettišnic, ker tu ima pisatelj vedno dosti gradiva. Vendar pa do danes še nihče ni »izpustil« svojega junaka na svobodo s tem, »a je ta z lastnimi zobmi zgrizel zamreženo okno svoje celice.

Pred dobrimi 20 leti je neki jetik na Türinskem v Nemčiji pobegnil na tak način. Bila je to stara stavba in mesto železnih, so imeli vzdane križe v oknih iz močnega hrastovega lesa, ki so se zdeli močnejši kot železni. Toda krik po svobodi je močnejši kot pa les, četudi tako soliden, kot je hrast, in po trimesečnem trudu je mrežo pregrizel ter pobegnil. Po treh tednih svobode so ga zopet prijeli. Zobe je imel skoro čisto izbrušene in ostala je komaj sled za njimi, dasiravno je bil še mlad fant.

Bolj pogosto se pripeti, da se jetikni skušajo osvoboditi s tem, da izkopljejo podzemeljski rov.

Marsikateri pa se je tudi rešil že s tem, da se je dal zapreti v zaboj, da, celo v mrtvaško rakev. Ameriški ropar Bill Carlesli, ki je obsojen v dosmrtno ječo, si je z dostojnim vedenjem pridobil zaupanje predstojnikov in bil že po kratkem času dodeljen krojaški delavnici. Tu je moral po dokončanem delu tudi delavnico pospravljati. Po nekaj tednih je priloško porabil ter se neopažen skril v velik zaboj, poln novoizdelanih srajc. Nikomur ni prišlo na misel drugo jutro, da bi še enkrat pregledal vsebino zaboja, zabili so ga in odpeljali. Pet dni je ležal sključen in niti ganiti se ni mogel. Končno se mu je zdelo, da je zaboj dospel na svoj cilj. Vrgli so ga z voza in nekdo je kmalu pričel trgati pokrov. Carlesli se ni ganil, ko pa je pokrov zaboja padel na tla, je vrvel

srajce vstran, presenečenega trgovca pograbil za vrat in ga vlekli v prodajalno, kjer ga je privezal k steburu. Nikjer ni bilo nobenega človeka, trgovec pa od samega presenečenja in strahu ni mogel klicati na pomoč. Carlesli si je izbral novo obleko ter izpraznil blagajno, nato pa izginil. Nikoli ga niso več našli.

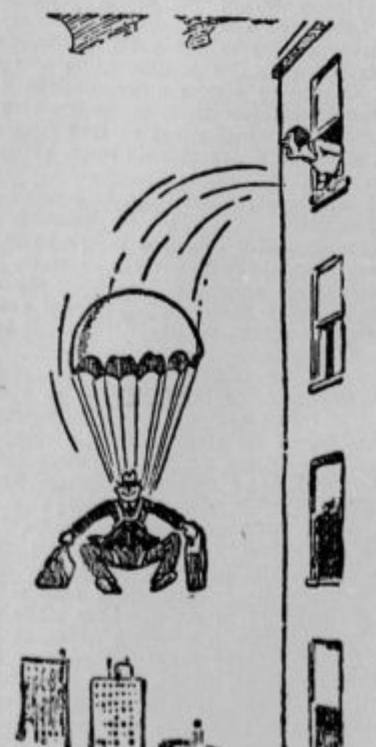
Devet kazencev neke jettišnice si je vzelo za vzor grofa Monte Christa. 20 tednov so kopali rov, pri tem pa se uračunali in še nadaljnjih pet tednov rabili predno so prišli do odvodnega kanala, ki je imel širjavo, da bi se normalno sloj človek s težavo prerinil skozi. Prvi, ki se je spustil po kanalu, je na neki krivulji obtičal in deset minut je potreboval preden se je rešil. Pol ure pozneje je bil na svobodi. Sledilo mu je drugih sedem tovarišev, osmi pa je bil nekoliko preobitlen, obtičal je v cevi in tam umrl grozovite smrti.

Ameriški poslanik Robert Worth Byngham je prišel v London. Dosedanji poslanik general Dawes je bil premeščen.

»Kje pravzaprav hraniš svoj denar, da ga tvoja žena ne najde?«
Čisto enostavno. Položim ga v koš za raztrgane nogavice.»

Ob morski obali:
»Toda, predragi gospod, zdaj se vendar ne boste kopali, ko ste komaj pokosili; to vam bo vendar škodovalo.«
»In vendar se bom, to mi prav nič ne bo škodovalo, jedel sem namreč ribe.«

Gospodinja in najemnik, ki ni plačal sobe: »To je bilo zadnjič, da sem oddala sobo akrobatu.«

